

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

zo 7. júna 2007*

Vo veci C-362/05 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 23. septembra 2005,

Jacques Wunenburger, v zastúpení: E. Boigelot, advokát,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Komisia Európskych spoločstiev, v zastúpení: J. Currall a G. Berscheid, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci V. Dehin, advokát, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory K. Lenaerts (spravodajca), sudcovia R. Silva de Lapuerta, G. Arestis, J. Malenovský a T. von Danwitz,

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 15. februára 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

- ¹ Pán Wunenburger žiada prostredníctvom svojho odvolania zrušenie rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 5. júla 2005, Wunenburger/Komisia (T-370/03, Zb. VS s. I-A-189 a II-853, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým súd zamietol jeho žalobu na zrušenie troch rozhodnutí Komisie Európskych spoločenstiev prijatých v rámci konania o vymenovaní (ďalej spoločne len „napadnuté

rozhodnutia“). Na základe týchto rozhodnutí Komisia, ktorá je orgánom povereným na menovanie (ďalej len „menovací orgán“), vymenovala na dané pracovné miesto iného uchádzača a zamietla kandidatúru odvolateľa, ako aj jeho sťažnosť.

Právny rámec

- 2 Článok 7 ods. 1 Služobného poriadku a podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločností v znení účinnom v čase skutkového stavu daného prípadu (ďalej len „služobný poriadok“) stanovuje:

„Menovací orgán, konajúci výlučne v záujme služby a bez ohľadu na štátnu príslušnosť, pridelí každého úradníka vymenovaním alebo preložením na pracovné miesto v jeho kategórii alebo službe, ktoré zodpovedá jeho triede.

...“

- 3 Článok 25 druhý odsek služobného poriadku stanovuje:

„Každé rozhodnutie týkajúce sa konkrétneho jednotlivca, prijaté v súlade s týmto služobným poriadkom, sa bezodkladne písomne oznámi dotknutému úradníkovi. Každé rozhodnutie negatívne ovplyvňujúce úradníka musí uvádzať dôvody, na ktorých je založené.“

4 Článok 29 služobného poriadku stanovuje:

„Pred obsadením voľného miesta v orgáne menovací orgán najprv zväží:

a) či dané miesto môže byť obsadené povýšením alebo preložením úradníka v rámci orgánov;

...

a potom vykoná postup pre výberové konania na základe kvalifikácií alebo skúšok, alebo kvalifikácií aj skúšok...”

5 Článok 45 ods. 1 služobného poriadku stanovuje:

„O povýšení rozhoduje menovací orgán. Vykoná sa prostredníctvom vymenovania úradníka do nasledujúcej vyššej triedy v kategórii alebo službe, do ktorej patrí. Povýšenie sa vykoná výlučne výberom spomedzi úradníkov, ktorí spĺňajú minimálnu započítanú prax vo svojej triede, po zhodnotení porovnateľných zásluh úradníkov prichádzajúcich do úvahy na povýšenie a správ o nich.

...”

Skutkové okolnosti

- 6 Komisia na účely obsadenia pracovného miesta riaditeľa, platová trieda A 2, na riaditeľstve C „Afrika, Karibské ostrovy, Tichomorje“ v Úrade pre spoluprácu EuropeAid uverejnila 19. septembra 2002 oznam o voľnom pracovnom mieste KOM/138/02 (ďalej len „oznam o pracovnom mieste“). V ozname o pracovnom mieste boli uvedené nasledujúce úlohy, a to zaistiť účinné a efektívne riadenie projektov a programov počas celého operačného cyklu od ich identifikácie až po záverečné vyhodnotenie, ako i príprava a dohľad nad procesom dekoncentrácie riadenia smerom k africkým, karibským a tichomorským štátom. Od uchádzačov bola požadovaná skúsenosť s vedením zamestnancov na dobrej úrovni, schopnosť riadiť, podnecovať a kontrolovať veľké skupiny zamestnancov, schopnosť definovať priority a komunikačné schopnosti.
- 7 Odvolateľ, ktorý bol v tom čase úradníkom zaradeným do platovej triedy A 3 na generálnom riaditeľstve „vonkajšie vzťahy“ a vedúcim zastúpenia Komisie v Chorvátsku, sa 27. septembra 2002, spolu s ďalšími deviatimi uchádzačmi, prihlásil do výberového konania na obsadenie daného pracovného miesta.
- 8 Po pohovore s každým uchádzačom informoval generálny riaditeľ Úradu pre spoluprácu EuropeAid (ďalej len „generálny riaditeľ“) oznámením z 18. novembra 2002 (ďalej len „oznámenie generálneho riaditeľa“) generálne riaditeľstvo Komisie „personál a administratíva“, že uchádzačov rozdelil do dvoch skupín. Prvú skupinu tvorili šiesti uchádzači, ktorých považoval za „schopných plniť úlohy spojené s daným pracovným miestom a ktorí... boli schopní súčasne splňať požiadavky týkajúce sa daného pracovného miesta a reagovať na výzvy spojené s daným pracovným miestom“, druhú skupinu tvorili štyria kandidáti, ktorí podľa jeho názoru „nedisponovali kvalitami, kompetenciami a schopnosťami potrebnými pre dané pracovné miesto“. Odvolateľ sa nachádzal v druhej skupine.

- 9 V nadväznosti na vyššie uvedené vydal Poradný výbor pre menovania (ďalej len „PVM“) zoznam šiestich kandidátov, ktorý sa zhodoval s prvou skupinou kandidátov uvedenou v oznámení generálneho riaditeľa. V oznámení z 12. decembra 2002 PVM uviedol, že na ďalšie pokračovanie výberového konania je možné vziať do úvahy štyroch kandidátov, pričom medzi týmito kandidátmi bol uvedený aj pán Naqvi. Dňa 8. januára 2003 rozhodla Komisia ako menovací orgán vymenovať pána Naqvi na dané pracovné miesto (ďalej len „rozhodnutie o vymenovaní“).
- 10 Listom z 11. marca 2003 bolo odvolateľovi oznámené, že jeho kandidatúra na predmetné pracovné miesto nebola úspešná (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí kandidatúry“). Dňa 2. apríla 2003 podal odvolateľ proti rozhodnutiu o vymenovaní sťažnosť. Rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti bolo vydané 14. júla 2003 (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti“).
- 11 Rozhodnutím z 11. marca 2004 s účinnosťou od 1. apríla 2004 Komisia rozhodla podľa článku 50 služobného poriadku o odvolaní pána Naqvi z daného pracovného miesta. V nadväznosti na toto rozhodnutie bolo vyhlásené nové výberové konanie (ďalej len „druhé výberové konanie“), do ktorého sa odvolateľ opäť prihlásil. Aj keď jeho kandidatúra nebola úspešná, výsledok tohto druhého výberového konania odvolateľ nespochybnil.

Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

- 12 Odvolateľ návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 5. novembra 2003 podal žalobu smerujúcu k zrušeniu napadnutých rozhodnutí.

- 13 Komisia navrhla, aby bolo konanie zastavené, a subsidiárne, aby boli návrhy odvolateľa zamietnuté.
- 14 Komisia uvádza, že žaloba sa stala bezpredmetnou z dôvodu odvolania pána Naqvi z daného pracovného miesta a vyhlásenia druhého výberového konania, ktorého sa zúčastnil aj odvolateľ. Odvolateľ teda od tej chvíle nemal mať záujem na tom, aby sa vo veci pokračovalo.
- 15 Súd prvého stupňa návrhy Komisie na zastavenie konania zamietol.
- 16 Na jednej strane Súd prvého stupňa rozhodol, že predmet konania zostáva zachovaný, pretože rozhodnutie o vymenovaní vytváralo právne účinky až do 1. apríla 2004 a rozhodnutie o zamietnutí kandidatúry vytváralo právne účinky i naďalej.
- 17 Na druhej strane dospel Súd prvého stupňa s odkazom na rozsudky Súdneho dvora z 26. apríla 1988, *Apesco/Komisia* (207/86, Zb. s. 2151, bod 16), a Súdu prvého stupňa z 24. septembra 1996, *Marx Esser a Del Amo Martinez/Parlament* (T-182/94, Zb. VS s. I-A-411 a II-1197, bod 41), k záveru, že záujem odvolateľa na tom, aby bolo rozhodnuté o zákonnosti daného výberového konania, a to z toho dôvodu, aby sa údajná nezákonnosť v budúcnosti v rámci podobného konania neopakovala, zostal zachovaný.
- 18 Na podporu svojej žaloby o neplatnosť odvolateľ v prvom žalobnom dôvode uvádza, že Komisia porušila článok 25 druhý odsek služobného poriadku tým, že rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti neodôvodnila.

- 19 Prvý žalobný dôvod Súd prvého stupňa zamietol a v bodoch 28 až 35 napadnutého rozsudku uviedol, že odôvodnenie, ktoré rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti obsahovalo, umožňovalo pochopiť podstatný právny základ tohto rozhodnutia a posúdiť, či boli dodržané podmienky regulárnosti výberového konania stanovené služobným poriadkom.
- 20 V druhom odvolacom dôvode namieta odvolateľ porušenie článku 7, článku 29 ods. 1 písm. a) a článku 45 ods. 1 služobného poriadku, ako i porušenie zásady ochrany legítimnej dôvery, rovnosti zaobchádzania a služobného postupu medzi úradníkmi.
- 21 Súd prvého stupňa zamietol i druhý odvolací dôvod. V prvom rade v bodoch 51 až 60 napadnutého rozsudku uviedol, že účasť generálneho riaditeľa vo výberovom konaní ako taká nepredstavuje nezrovnalosť a nemá vplyv na nezávislosť PVM. Preto výberové konanie nemalo za následok diskrimináciu poškodzujúcu záujmy odvolateľa. Súd prvého stupňa uviedol, že kritériá použité v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti boli uvedené v ozname o pracovnom mieste a že tieto požiadavky sú vždy spojené s každým pracovným miestom v platovej triede A 2. V tomto kontexte dospel Súd prvého stupňa k záveru, že by nemal byť kladený prehnaný dôraz na dosah pojmu „výzvy spojené s pracovným miestom“, ktorý bol použitý v oznámení generálneho riaditeľa.
- 22 V druhom rade Súd prvého stupňa v bodoch 61 až 83 napadnutého rozsudku uviedol, že pán Naqvi spĺňal všetky podmienky uvedené v ozname o pracovnom mieste a menovací orgán sa v súvislosti s jeho vymenovaním nedopustil zjavne nesprávneho posúdenia.

Návrhy účastníkov konania

23 Pán Wunenburger navrhuje, aby Súdny dvor:

— rozhodol, že jeho odvolania je prípustné,

— zrušil napadnutý rozsudok,

a vydal rozhodnutie vo veci samej, teda

— zrušil rozhodnutie o vymenovaní,

— zrušil rozhodnutie o zamietnutí kandidatúry,

— zrušil rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti,

— zamietol vzájomné odvolanie podané Komisiou ako neprípustné alebo prinajmenšom ako nedôvodné,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

24 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

- určil, že jej vzájomné odvolanie je prípustné a dôvodné, a z toho dôvodu zrušil napadnutý rozsudok v časti, v ktorej zamietla jej návrhy prednesené v konaní v prvom stupni smerujúce k zastaveniu konania,

- rozhodol o trovách konania,

- subsidiárne zamietol odvolanie ako neprípustné alebo prinajmenšom ako nedôvodné,

- zaviazal pána Wunenburgera na náhradu trov tohto odvolania.

O vzájomnom odvolaní

25 Keďže nie je možné rozhodnúť o hlavnom odvolaní bez toho, aby Súdny dvor najprv nezamietol vzájomné odvolanie podané Komisiou, je potrebné, aby Súdny dvor rozhodol najprv o tomto vzájomnom odvolaní.

Argumentácia účastníkov konania

- 26 Na podporu svojho vzájomného odvolania Komisia v prvom rade uvádza, že Súd prvého stupňa sa musel opierať o čisto hypotetickú úvahu, keď dospel k záveru, že odvolateľ má záujem na konaní preto, aby sa iná obdobná nezákonnosť v budúcnosti neopakovala.
- 27 Komisia v tomto smere pripomína, že odvolateľ spochybňuje úlohu generálneho riaditeľa v predbežnom výbere kandidátov. V danom prípade však išlo o čisto skutkovú okolnosť, ktorá by sa nemala opakovať v inej záležitosti. Okrem toho Súd prvého stupňa rozšíril extenzívnym spôsobom uvažovanie Súdneho dvora v už citovanom rozsudku Apesco/Komisia, pretože rozhodnutie o vymenovaní by nemalo mať požadovaný mechanicky sa opakujúci charakter.
- 28 Ďalej Komisia upozorňuje, že napriek tomu, že mal odvolateľ nepopierateľný záujem na spochybnení rozhodnutia, ktoré mu bolo určené v rámci druhého výberového konania, nezačal v tejto veci žiadne konanie a uprednostnil ďalej trvať na žalobe, na základe ktorej bol vydaný napadnutý rozsudok. Podľa Komisie by v danom prípade mohlo ísť o zneužitie konania, ktoré by malo byť konštatované v rozhodnutí Súdu prvého stupňa zastaviť konanie.
- 29 Komisia vo svojom doplňujúcom vyjadrení k vzájomnému odvolaniu priznáva, že sa dopustila omylu, keď naznačila, že by odvolateľ mal požiadať o zrušenie rozhodnutí o vymenovaní prijatých v rámci druhého výberového konania, pretože už sama v rámci svojej širokej mieri voľnej úvahy pri reorganizácii svojich útvarov znížila počet riaditeľov a rozhodla o preradení jedného riaditeľa z rovnakého generálneho

riadiťstva na miesto uvoľnené po pánovi Naqvi. Komisia uvádza, že aj keby Súd prvého stupňa rozhodol v prospech odvolateľa, za daných okolností by toto rozhodnutie nemalo praktický dosah, pretože žaloba odvolateľa sa stala bezpredmetnou.

- 30 Odvolateľ sa domnieva, že vzájomné odvolanie Komisie je neprípustné, pretože vzhľadom na to, že žaloba bola zamietnutá ako nedôvodná, napadnutý rozsudok nespôsoboval Komisii ujmu.
- 31 Vo veci samej odvolateľ v prvom rade uvádza, že vzájomné odvolanie je neprípustné, pretože Komisia v ňom nepreukázala, že spor je bezpredmetný.
- 32 Domnieva sa, že v rozpore s tvrdením Komisie nezískal odvolaním pána Naqvi z pracovného miesta to, čo by mohol získať zrušením rozhodnutia o zamietnutí kandidatúry a rozhodnutia o vymenovaní.
- 33 Okrem toho sa domnieva, že aj keď mohol predložiť svoju kandidatúru v rámci druhého výberového konania, toto druhé konanie nemohlo spôsobiť zánik nezrovnalostí napadnutých rozhodnutí.
- 34 V druhom rade sa odvolateľ domnieva, že Komisia neprimerane zúžila výklad pojmu záujem na konaní, keď vylúčila otázku záujmu odvolateľa na vydaní rozsudku o nezákonnosti konania na jednej strane a o nezákonnosti zamietnutia jeho kandidatúry na strane druhej preto, aby sa tieto nezákonnosti v budúcnosti neopakovali.

- 35 Odvolateľ uvádza, že Súd prvého stupňa len vychádzal z ustálenej súdnej praxe, keď v bode 19 napadnutého rozsudku rozhodol, že predmet sporu zostal zachovaný.

Posúdenie Súdnym dvorom

O prípustnosti vzájomného odvolania

- 36 Podľa článku 56 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora môže podať odvolanie účastník konania, ktorý vo svojich návrhoch nebol vôbec úspešný alebo bol len čiastočne úspešný.
- 37 Z judikatúry v tomto zmysle vyplýva, že odvolanie proti rozsudku Súdu prvého stupňa podané na základe toho, že Súd prvého stupňa zamietol námietku neprípustnosti vznesenú účastníkom proti žalobe, zatiaľ čo v rámci toho istého rozsudku zamietol túto žalobu ako nedôvodnú, je prípustné (rozsudky z 26. februára 2002, Rada/Boehringer, C-23/00 P, Zb. s. I-1873, bod 50, ako aj rozsudok z 22. februára 2005, Komisia/max.mobil, C-141/02 P, Zb. s. I-1283, body 50 a 51).
- 38 V danej veci je nepochybné, že Komisia podala Súdu prvého stupňa námietku zastaviť konanie, ako aj to, že z bodu 12 napadnutého rozsudku plynie, že Súd prvého stupňa túto námietku v bode 21 napadnutého rozsudku zamietol a žalobu zamietol ako nedôvodnú.

- 39 Na posúdenie prípustnosti vzájomného odvolania podaného proti rozsudku, ktorým bola zamietnutá žaloba vo veci samej, nie je potrebné rozlišovať, či námietka vznesená pred Súdom prvého stupňa, ktorú zamietol, smerovala k tomu, aby bola žaloba zamietnutá ako neprípustná alebo ako nedôvodná. V podstate ide o dve prekážky konania, ktoré v prípade, že sú úspešné, znemožňujú, aby Súd prvého stupňa rozhodol vo veci samej.
- 40 S tohto dôvodu je vzájomné odvolanie podané Komisiou prípustné.

O dôvodnosti vzájomného odvolania

- 41 Aby bolo možné námietku zastavenia konania predloženú Komisiou zamietnuť, Súd prvého stupňa na jednej strane v bode 19 napadnutého rozsudku rozhodol, že predmet sporu zostal zachovaný, pretože rozhodnutie o vymenovaní vytváralo právne účinky a rozhodnutie o zamietnutí kandidatúry vytváralo právne účinky i naďalej. Na druhej strane v bode 20 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa rozhodol, že odvolateľov záujem na konaní zostal zachovaný preto, aby sa predišlo tomu, že sa v budúcnosti v rámci podobného konania bude uvádzaná nezákonnosť opakovať.
- 42 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že žalobcov záujem na konaní týkajúci sa predmetu žaloby musí existovať v štádiu podania žaloby, inak by bola žaloba neprípustná. Tento predmet konania musí pretrvávať, tak ako aj záujem na konaní, až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, inak by muselo byť konanie zastavené, čo predpokladá, že výsledok konania prináša prospech strane, ktorá žalobu podala (v tomto zmysle pozri rozsudok z 24. júna 1986, AKZO Chemie/Komisia, 53/85, Zb. s. 1965, bod 21, ako aj analogicky rozsudky z 19. októbra 1995, Rendo a i./Komisia, C-19/93 P, Zb. s. I-3319, bod 13, a z 13. júla 2000, Parlament/Richard, C-174/99 P, Zb. s. I-6189, bod 33).

- 43 Pokiaľ by ale v priebehu konania žalobcov záujem na konaní zanikol, rozhodnutie Súdu prvého stupňa vo veci samej by žalobcovi neprinieslo žiaden prospech.
- 44 V danej veci je nepochybné, že žalobca mal v čase podania žaloby záujem na konaní, pretože napadnuté rozhodnutia mu spôsobovali ujmu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. novembra 1984, *Bensider a i./Komisia*, 50/84, Zb. s. 3991, bod 8, ako aj rozsudky z 18. apríla 2002, *Španielsko/Rada*, C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 a C-22/01, Zb. s. I-3439, bod 23). Jeho žaloba bola teda prípustná.
- 45 Z dôvodu druhého výberového konania konaného po odvolaní pána Naqvi z pracovného miesta však v momente, keď Súd prvého stupňa rozhodol, boli napadnuté rozhodnutia celkom iste bezpredmetné.
- 46 Nakoniec, tak ako zdôrazňuje generálna advokátka v bode 41 svojich návrhov, toto druhé výberové konanie zbavilo rozhodnutie o vymenovaní vo vzťahu k odvolateľovi právnych účinkov. A keďže rozhodnutie o vymenovaní, ktoré je neoddeliteľné od rozhodnutí o zamietnutí kandidatúry a o zamietnutí sťažnosti, len potvrdilo tieto dve rozhodnutia, druhé výberové konanie zbavilo vo vzťahu k odvolateľovi právnych účinkov všetky napadnuté rozhodnutia.
- 47 Obsolentnosť napadnutých rozhodnutí, ktorá nastala po podaní žaloby, však ešte neznamená, že Súd prvého stupňa je povinný rozhodnúť o zastavení konania z dôvodu odpadnutia predmetu konania alebo záujmu na konaní ku dňu vyhlásenia rozsudku.
- 48 V prvom rade je potrebné konštatovať, že v čase, keď Súd prvého stupňa rozhodoval, zostal predmet sporu zachovaný, pretože napadnuté rozhodnutia Komisia formálne nezrušila.

- 49 Súd prvého stupňa správne rozhodol v bode 19 napadnutého rozsudku, že predmet sporu zostal zachovaný.
- 50 V druhom rade z ustálenej súdnej praxe Súdneho dvora vyplýva, že žalobca si môže zachovať záujem na zrušení právneho aktu inštitúcie Spoločenstva taktiež preto, aby sa predchádzalo tomu, že nezákonnosť, ktorou je tento akt údajne poznačený, sa bude v budúcnosti opakovať (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora zo 6. marca 1979, *Simmenthal/Komisia*, 92/78, Zb. s. 777, bod 32; *AKZO Chemie/Komisia*, už citovaný, bod 21, a *Apesco/Komisia*, už citovaný, bod 16).
- 51 Tento záujem na konaní vyplýva z článku 233 prvého odseku ES, podľa ktorého sú orgány, ktorých akt bol vyhlásený za neplatný, povinné urobiť nevyhnutné opatrenia, aby vyhoveľi rozsudku Súdneho dvora (pozri v tomto zmysle rozsudky *Simmenthal/Komisia*, už citovaný, bod 32, a rozsudok z 5. marca 1980, *Könecke/Komisia*, 76/79, Zb. s. 665, bod 9).
- 52 Tento záujem na konaní však môže existovať len za predpokladu, že uvedená nezákonnosť sa môže v budúcnosti opakovať, a to nezávisle od okolností prípadu, ktorý dal podnet na podanie žaloby.
- 53 V bode 20 napadnutého rozsudku dospel Súd prvého stupňa k záveru, že odvolateľ si zachováva záujem na vydaní rozsudku týkajúceho sa zákonnosti predmetného výberového konania, a síce preto, aby sa uvedená nezákonnosť v budúcnosti v rámci analogického konania neopakovala.

54 V tomto ohľade sa Súd prvého stupňa opieral o dôvod uvedený odvolateľom, ktorý spočíval v nezákonnosti výberového konania spôsobenej predbežným výberom kandidátov, ktorý vyplýval z oznámenia generálneho riaditeľa. Súd prvého stupňa sa domnieval, že nie je možné vylúčiť, aby v budúcnosti v analogickom výberovom konaní nehral generálny riaditeľ obdobnú úlohu.

55 Je preto vhodné overiť, či je možné, aby sa nezákonnosť, ktorú uvádza odvolateľ a ktorej sa pridržal Súd prvého stupňa z dôvodu, aby potvrdil existenciu záujmu na konaní, opakovala v budúcnosti nezávisle od okolností prípadu, ktorý dal podnet na podanie žaloby.

56 Ako zdôrazňuje generálna advokátka v bode 45 svojich návrhov, rozhodnutia smerujúce k obsadeniu úradníckych miest sa nikdy mechanicky neopakujú, pretože každé rozhodnutie je jedinečné a závisí od posúdenia schopností kandidátov a od požiadaviek spojených s miestom, ktoré má byť obsadené, pričom tieto požiadavky sa môžu prípad od prípadu líšiť.

57 V danej veci však odvolateľ nepopiera len zákonnosť napadnutých rozhodnutí, ale aj konanie, ktoré viedlo k ich prijatiu. Odvolateľ v podstate uplatňuje, že konanie bolo diskriminačné a ako také nezákonné, a to bez ohľadu na obsah napadnutých rozhodnutí. Podľa odvolateľa oznámenie generálneho riaditeľa PVM zaväzovalo i menovací orgán bez toho, aby tieto orgány mohli samy posúdiť schopnosti a kompetencie kandidátov, ktorí neboli uvedení na zozname predbežne vybratých kandidátov.

- 58 Ako zdôrazňuje generálna advokátka v bode 47 svojich návrhov, na rozdiel od vecného posúdenia kandidatúr na obsadenie určitého miesta sa podmienky výberového konania, ktoré predpokladajú predbežný výber kandidátov generálnym riaditeľom a záväzný charakter tohto predbežného výberu pre PVM a menovací orgán, môžu v budúcnosti v rámci obdobného výberového konania opakovať.
- 59 Z pohľadu odvolateľa sa otázka zákonnosti podmienok výberového konania na obsadenie daného miesta javí závažná, a to vo vzťahu k budúcim kandidatúram na obdobné pracovné miesta.
- 60 Súd prvého stupňa správne rozhodol v bode 20 napadnutého rozsudku, že odvolateľ si uchoval záujem na konaní.
- 61 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné prijať záver, že Súd prvého stupňa sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 21 napadnutého rozsudku zamietol námietku zastaviť konanie.
- 62 Na základe toho je potrebné zamietnuť vzájomné odvolanie Komisie ako nedôvodné a rozhodnúť o hlavnom odvolaní.

O hlavnom odvolaní

O prvom odvolacom dôvode

- 63 Prvá časť prvého odvolacieho dôvodu uvádzaného odvolateľom je založená na skreslení skutkového stavu a jeho druhá časť na nesprávnom právnom posúdení a na protirečivom a nedostatočnom odôvodnení.

O prvej časti

- 64 Odvolateľ namieta, že Súd prvého stupňa skreslil skutkový stav uvedený v oznámení generálneho riaditeľa.
- 65 Z komentára uvedeného v oznámení generálneho riaditeľa, podľa ktorého sa pán Naqvi „javí skôr vhodný na vykonávanie koncepčných, pripomienkových a analytických činností ako na reorganizáciu a riadenie skupín zamestnancov“, odvolateľ odvodil, že pán Naqvi nebol dostatočne kompetentný na motivovanie a podnecovanie veľkých skupín zamestnancov. Podľa odvolateľa však bola táto schopnosť nevyhnutná pre dané pracovné miesto.
- 66 Z článku 225 ES a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora v tejto súvislosti vyplýva, že odvolanie sa obmedzuje len na právne otázky a len Súd prvého stupňa má právomoc jednak zistiť skutkový stav, okrem prípadu, keď by vecná nesprávnosť jeho zistení vyplývala z dokumentov v spise, ktoré mu boli predložené, jednak tento skutkový stav posúdiť. Posúdenie skutkového stavu nepredstavuje, s výnimkou prípadu

skresľovania dôkazov predložených Súdu prvého stupňa, právnu otázku predloženú ako takú Súdnemu dvoru na preskúmanie (pozri najmä rozsudok z 2. októbra 2001, EIB/Hautem, C-449/99 P, Zb. s. I-6733, bod 44, ako aj z 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisija, C-105/04 P, Zb. s. I-8725, body 69 a 70, ako aj Technische Unie/Komisija, C-113/04 P, Zb. s. I-8831, body 82 a 83).

⁶⁷ Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že nesprávne posúdenie skutkového stavu musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov (pozri rozsudky zo 6. apríla 2006, General Motors/Komisija, C-551/03 P, Zb. s. I-3173, bod 54; z 21. septembra 2006, JCB Service/Komisija, C-167/04 P, Zb. s. I-8935, bod 108, a z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada, C-229/05, Zb. s. I-439, bod 37).

⁶⁸ Z posúdenia oznámenia generálneho riaditeľa nevyplýva, že sa Súd prvého stupňa dopustil skreslenia skutkového stavu. V podstate je v ňom výslovne uvedené, že pán Naqvi vyhovoval požiadavkám uvedeným v opise pracovného miesta, čo umožňovalo, aby ho generálny riaditeľ zaradil do skupiny uchádzačov, ktorí boli spôsobilí vykonávať úlohy spojené s daným pracovným miestom. Oznámenie generálneho riaditeľa teda neobsahuje žiadne známky toho, že pán Naqvi nedisponoval schopnosťami požadovanými v súvislosti s daným pracovným miestom.

⁶⁹ Súd prvého stupňa teda mohol bez toho, aby skreslil skutkový stav uvedený v oznámení generálneho riaditeľa, rozhodnúť v bodoch 63 až 68 napadnutého rozsudku, že pán Naqvi spĺňal podmienky uvedené v ozname o pracovnom mieste, a predovšetkým, že bol schopný riadiť veľkú skupinu zamestnancov.

- 70 Hoci je v tejto súvislosti pravda, že podľa oznámenia generálneho riaditeľa predstavovala schopnosť riadenia, mobilizácie a dohľadu nad veľkými skupinami zamestnancov jedno zo základných kritérií výberu kandidátov, použitie pojmu „skôr vhodný“ v oznámení generálneho riaditeľa treba chápať skôr ako vyjadrenie určitého rozlíšenia medzi rôznymi schopnosťami pána Naqvi. Nebolo by však možné z toho vyvodzovať, že pán Naqvi nedisponoval schopnosťami požadovanými pre dané pracovné miesto.
- 71 Z toho vyplýva, že rozbor oznámenia generálneho riaditeľa nepreukázal, že sa Súd prvého stupňa dopustil zjavného skreslenia skutkového stavu uvedeného v danom oznámení.
- 72 Prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je teda neprípustná.

O druhej časti

- 73 V druhej časti prvého odvolacieho dôvodu odvolateľ v prvom rade tvrdí, že v rozpore s tým, čo potvrdil Súd prvého stupňa v bode 32 napadnutého rozsudku so zreteľom na oznámenie generálneho riaditeľa, odôvodnenie rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti neumožňuje pochopiť podstatu tohto rozhodnutia. Súd prvého stupňa sa teda tým, že v bodoch 28 až 35 napadnutého rozsudku zamietol žalobný dôvod založený na porušení článku 25 druhého odseku služobného poriadku, dopustil nesprávneho právneho posúdenia.
- 74 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej súdnej praxe z článku 225 ES, z článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora a z článku 112 ods. 1 písm. c) Rokovacieho

poriadku Súdneho dvora vyplýva, že odvolanie musí označovať presne napádané prvky rozsudku, ktorého zrušenia sa domáha, ako aj právne tvrdenia, o ktoré sa osobitne opiera tento návrh. Povinnosť odôvodnenia, ktoré vyplývajú z týchto ustanovení, nezodpovedá také odvolanie, ktoré sa obmedzuje na zopakovanie alebo na doslovnú reprodukciu dôvodov a tvrdení uvedených v konaní pred Súdom prvého stupňa, vrátane tých, ktoré boli založené na skutkových okolnostiach výslovne zamietnutých týmto súdom (pozri najmä rozsudky zo 6. marca 2003, Interporc/Komisia, C-41/00 P, Zb. s. I-2125, body 15 a 16, ako aj rozsudok z 22. januára 2004, Mattila/Rada a Komisia, C-353/01 P, Zb. s. I-1073, body 25 a 26).

75 S cieľom spochybniť tvrdenie Súdu prvého stupňa, že nedošlo k porušeniu článku 25 druhého odseku služobného poriadku, sa odvolateľ vo svojom odvolaní obmedzuje na zopakovanie dôvodov, ktoré uviedol na podporu prvého žalobného dôvodu pred Súdom prvého stupňa. V bodoch 28 až 35 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa tento žalobný dôvod zamietol. Takéto odvolanie v podstate predstavuje žiadosť o opätovné preskúmanie žaloby predloženej Súdu prvého stupňa, čo však podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora nespadá do právomoci Súdneho dvora (pozri najmä rozsudok zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, Zb. s. I-5291, bod 35, ako aj rozsudok z 18. septembra 2003, Volkswagen/Komisia, C-338/00 P, Zb. s. I-9189, bod 47).

76 Z týchto dôvodov musí byť tento odvolací dôvod zamietnutý ako neprípustný.

77 V druhom rade vytýka odvolateľ Súdu prvého stupňa, že odôvodnil svoj rozsudok nedostatočným a protirečivým spôsobom, keď v bodoch 28 až 35 napadnutého rozsudku zamietol jeho prvý žalobný dôvod.

- 78 Z článku 36 prvej vety Štatútu Súdneho dvora, ktorý musí byť vykladaný v spojení s článkom 53 prvým odsekom tohto štatútu, vyplýva, že rozsudky Súdu prvého stupňa musia byť odôvodnené, aby na jednej strane umožnili osobe, ktorej sa rozsudok týka, zoznámiť sa s dôvodmi rozhodnutia Súdu prvého stupňa a na druhej strane poskytlí Súdnemu dvoru dostatok informácií, aby mohol vykonávať preskúmanie (pozri rozsudok Technische Unie/Komisia, už citovaný, bod 85 a citovanú judikatúru).
- 79 V prejednávanej veci, tak ako zdôrazňuje generálna advokátka v bode 66 svojich návrhov, Súd prvého stupňa v bodoch 28 až 35 napadnutého rozsudku dôkladne preskúmal rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti a detailne a jednoznačne vysvetlil, prečo podľa jeho názoru Komisia dodržala povinnosť odôvodnenia, ktorá jej náležala.
- 80 Skutočnosť, že Súd prvého stupňa dospel vo veci samej k inému záveru ako odvolateľ, nemôže sama osebe znamenať, že napadnutý rozsudok nebol riadne odôvodnený.
- 81 Vo svojej druhej časti musí byť prvý odvolací dôvod zamietnutý ako sčasti neprípustný a sčasti nedôvodný.
- 82 Prvý odvolací dôvod sa ako nedôvodný zamieta.

O druhom odvolacom dôvode

- 83 Druhým odvolacím dôvodom odvolateľ Súdu prvého stupňa vytýka, že skreslil skutkový stav a dôkazy a dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia tým, že nezrušil napadnuté rozhodnutia z dôvodu ich rozporu s článkom 7, článkom 29 ods. 1 písm. a) a článkom 45 ods. 1 služobného poriadku.

O prvej časti

- 84 V prvej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľ uvádza, že hodnotenie jeho kandidatúry a kandidatúry pána Naqvi uvedené v oznámení generálneho riaditeľa bolo až na oblasť týkajúcu sa „schopnosti reformovať“ identické. Vzhľadom na to, že pán Naqvi bol v oznámení generálneho riaditeľa zaradený do prvej skupiny kandidátov, a to hlavne na základe schopnosti reagovať na výzvy spojené s daným pracovným miestom, je možné dôvodiť, že daná schopnosť „reagovať na výzvy“ predstavovala v podstate „schopnosť reformovať“. Tým, že Súd prvého stupňa rozhodol, že by nemal byť kladený prehnaný dôraz na pojem „výzvy spojené s pracovným miestom“, došlo k minimalizácii dosahu jedného zo základných kritérií výberového konania. Odvolateľ taktiež uvádza, že rozhodné kritérium v procese výberu kandidáta týkajúce sa schopnosti reagovať na „výzvy spojené s pracovným miestom“ nebolo v ozname o pracovnom mieste uvedené.

- 85 Z uvedeného plynie, že Súd prvého stupňa tým, že rozhodol, že by nemal byť kladený prehnaný dôraz na pojem „výzvy spojené s pracovným miestom“, a tým, že nepreskúmal súlad výberového konania s oznamom o pracovnom mieste, skreslil dôkazy, ktoré mu boli predložené.

- 86 Tak ako zdôrazňuje generálna advokátka v bode 74 svojich návrhov a ako správne tvrdí Komisia, je potrebné konštatovať, že odvolateľ požaduje, aby Súdny dvor preskúmal posúdenie skutkového stavu vykonané Súdom prvého stupňa, čo však, ako

vyplýva z ustálenej súdnej praxe pripomenutej v bode 66 tohto rozsudku, spadá do výlučnej právomoci Súdu prvého stupňa s výnimkou prípadu, keď by vecná nesprávnosť zistení Súdu prvého stupňa vyplývala z dokumentov v spise, ktoré mu boli predložené a s výhradou prípadu skresľovania dôkazov predložených Súdu prvého stupňa.

87 Odvolateľ však nepredkladá dôkazy o tom, že sa Súd prvého stupňa na základe dokumentov v spise dopustil nesprávneho vecného posúdenia alebo skreslil predložené dôkazy.

88 V každom prípade Súd prvého stupňa konštatoval v bode 55 napadnutého rozsudku, že pojem „výzvy spojené s pracovným miestom“ pochádzal z oznámenia generálneho riaditeľa a že by nemal byť kladený prehnaný dôraz na dosah tohto pojmu, tento pojem len vyjadroval názor generálneho riaditeľa na osobnostné kvality uchádzačov a nešlo vo vzťahu k oznamu o voľnom pracovnom mieste o zavedenie nového kritéria výberu kandidátov. Toto čisto skutkové posúdenie vychádzalo z právomoci Súdu prvého stupňa, ktorý v danom prípade neprekročil svoju voľnú úvahu pri hodnotení skutkového stavu a dôkazov.

89 Čo sa týka kritéria schopnosti reformovať, je potrebné doplniť, že Súd prvého stupňa v bodoch 57 a 58 napadnutého rozsudku rozhodol, že požiadavka, podľa ktorej mali kandidáti disponovať schopnosťou dokončiť reformu, jasne vyplývala z časti popisujúcej pracovné úlohy uvedené v ozname o pracovnom mieste. Odvolateľ v tomto smere nepriniesol žiaden dôkaz, ktorý by preukázal vecnú nesprávnosť zistení Súdu prvého stupňa vyplývajúcu z dokumentov v spise, a ani nepreukázal, že Súd prvého stupňa skreslil skutkový stav.

90 Vo svojej prvej časti je druhý odvolací dôvod neprípustný.

O druhej časti

- 91 V druhej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľ vyvracia posúdenia vykonané Súdom prvého stupňa v bode 54 napadnutého rozsudku, podľa ktorých oprávnenie generálneho riaditeľa uskutočniť predbežný výber kandidátov neovplyvnilo nezávislosť PMV. Odvolateľ sa domnieva, že PMV bol *de facto* návrhom generálneho riaditeľa viazaný, lebo žiadne skutkové dôkazy mu neumožňovali prehodnotiť analýzu generálneho riaditeľa a predbežne vybrať iných kandidátov. Súd prvého stupňa teda nedocenil vplyv, ktorý mal predbežný výber kandidátov uskutočnený generálnym riaditeľom na pokračovanie výberového konania pred PVM. V predmetnej veci ilustruje tento vplyv skutočnosť, že PVM pozval na ústny pohovor len kandidátov, ktorí boli zaradení v oznámení generálneho riaditeľa do prvej skupiny.
- 92 Je určite možné vzniesť v rámci odvolacieho konania právne otázky, ktoré už boli preskúvané v rámci konania v prvom stupni (pozri rozsudok z 26. októbra 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun/Komisija, C-68/05 P, Zb. s. I-10367, bod 55 a citovanú judikatúru), tak ako bola v danej veci vznesená otázka zákonnosti priebehu výberového konania, právne tvrdenia, o ktoré sa odvolanie opiera, však musia byť v takom prípade uvedené osobitným spôsobom. Tieto požiadavky však odvolanie, v ktorom dôvody a tvrdenia už vznesené pred Súdom prvého stupňa sú iba zopakované alebo doslovne reprodukované bez uvedenia argumentácie týkajúcej sa osobitne určenia, v čom nesprávne právne posúdenie v napadnutom rozhodnutí spočíva, nespĺňa.
- 93 Tak ako zdôraznila generálna advokátka v bode 78 svojich návrhov, je potrebné v danom prípade konštatovať, že odvolateľ, ako vyplýva aj z bodu 39 napadnutého rozsudku, len znovu zopakoval tvrdenie už uvedené pred Súdom prvého stupňa bez toho, aby uviedol argumentáciu osobitne vymedzujúcu nesprávne právne posúdenie, ktorým je napadnutý rozsudok údajne dotknutý.

- 94 Vo svojej druhej časti je teda druhý odvolací dôvod neprípustný.
- 95 Druhý odvolací dôvod musí byť teda v celom rozsahu zamietnutý.
- 96 Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolanie pána Wunenburgera musí byť v celom rozsahu zamietnuté.

O trovách

- 97 Podľa článku 69 ods. 2 prvého pododseku Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Na základe článku 70 rokovacieho poriadku v sporoch medzi Spoločenstvami a ich zamestnancami znášajú inštitúcie svoje vlastné trovy konania. Na základe článku 122 druhého odseku tohto rokovacieho poriadku sa však tento článok 70 nevzťahuje na odvolanie podané úradníkom alebo iným zamestnancom inštitúcie proti tejto inštitúcii.
- 98 Keďže Komisia navrhla zaviazat pána Wunenburgera na náhradu trov konania a pán Wunenburger nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat ho na náhradu trov konania spojených s hlavným odvolaním. Keďže pán Wunenburger navrhol zaviazat Komisiu na náhradu trov konania spojených so vzájomným odvolaním a Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat ju na náhradu trov konania spojených so vzájomným odvolaním.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Hlavné odvolanie aj vzájomné odvolanie sa zamietajú.**

- 2. Pán Wunenburger je povinný nahradiť trovy konania spojené s hlavným odvolaním.**

- 3. Komisia Európskych spoločenstiev je povinná nahradiť trovy konania spojené so vzájomným odvolaním.**

Podpisy